

Harul lui Dumnezeu

Harul este o perfecțiune a caracterului divin care este exercitată doar asupra celor aleși. Nici în Vechiul Testament și nici în Noul Testament harul lui Dumnezeu nu este menționat în legătură cu omenirea în general, cu atât mai puțin cu creaturile Lui, inferioare omului. Prin aceasta se distinge de îndurare, pentru că îndurările lui Dumnezeu sunt "peste toate lucrările Lui" (Psalmul 145:9). Harul este singura sursă din care izvorăsc bunăvoința, dragostea și mântuirea Lui Dumnezeu față de cei aleși. Acest atribut al caracterului divin a fost definit de Abraham Booth în utila sa carte, *Domnia Harului*, astfel: "Este favoarea eternă și absolut liberă a lui Dumnezeu, manifestată prin acordarea binecuvântărilor spirituale și eterne celor vinovați și nevrednici."

Harul divin este favoarea suverană și salvatoare a lui Dumnezeu exercitată prin revărsarea binecuvântărilor asupra acelor care nu le merită și pentru care nu le este cerut nimic în schimb. Mai mult, este favoarea lui Dumnezeu arătată nu numai față de cei care nu numai că nu au merite deosebite, ci de fapt merită răul și iadul. Este total nemeritat și necăutat, și întru totul neatras de nimic în sau către ori de lucrurile cărora le este acordat. De asemenea harul nu poate fi cumpărat, dobândit și nici câștigat de creatură. Dacă ar fi putut fi, ar fi încetat să fie har. Când se spune că un lucru este prin har spunem că cel care-l primește nu are nici un drept asupra lui, că nu a fost cu nici un chip convenit lui. A venit la el ca și pură caritate, și, la început, necerut și nedorit.

Cea mai deplină prezentare a mărețului har a lui Dumnezeu se găsește în Epistolele apostolului Pavel. În scrierile sale "harul" este prezentat în opoziție cu fapte și merite, *toate* faptele și meritele de orice fel și orice rang. Acest lucru este foarte clar în Romani 11:6, "Și dacă este prin har, atunci nu mai este prin fapte; altminterlea, harul n'ar mai fi har. Și dacă este prin fapte, nu mai este prin har; altminterlea, fapta n'ar mai fi faptă." La fel cum un acid și o bază nu se pot uni cu nici un chip, tot așa este cu harul și faptele. "Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi; ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni." (Efeseni 2:8,9). Favoarea absolută a lui Dumnezeu nu este compatibilă cu meritele omenești așa cum nu se poate amesteca apa cu uleiul: vezi, de asemenea Romani 4:4,5.

Există trei caracteristici ale harului divin. În primul rând este *etern*. Harul a fost plănuț înainte de a fi exercitat, hotărât înainte de a fi împărțit: "El ne-a mântuit și ne-a dat o chemare sfântă, nu pentru faptele noastre, ci după hotărârea Lui și după harul care ne-a fost dat în Hristos Isus, *înainte* de veșnicii" (2Timotei 1:9). În al doilea rând, este fără plată, pentru că nimeni nu l-a cumpărat vreodată: "Și sunt socotiți neprihăniți, fără plată, prin harul Său" (Romani 3:24). În al treilea rând este *suveran*, pentru că Dumnezeu îl exercită față de și asupra cui îi face Lui plăcere: "Tot așa și harul să *stăpânească*" (Romani 5:21). Dacă harul "stăpânește", înseamnă că este pe tron, și ocupantul tronului este suveran. Din acest motiv "scaunul harului" (Evrei 4:16).

Tocmai pentru că harul *este o favoare nemeritată*, trebuie exercitat în mod *suveran*. Din acest motiv Domnul declară: "Eu Mă îndur de cine vreau să Mă îndur" (Exodul 33:19). Dacă ar arăta Dumnezeu îndurare tuturor descendenților lui Adam, omul ar trage concluzia, imediat, că El a fost pe bună dreptate obligat să-i ia în cer ca și o compensație potrivită a faptului că i-a lăsat să cadă în păcat. Dar, atotputernicul Dumnezeu nu are nici o obligație față de nici una dintre creaturile Sale, cu atât mai puțin față de acelea care s-au răzvrătit împotriva Lui.

Viața veșnică este un *dar*, de aceea nu poate fi câștigată prin fapte bune și nici nu poate fi pretinsă ca un drept. Privind mântuirea ca pe un "dar", cine are dreptul să-i spună lui Dumnezeu cui ar trebui să-l acorde? Nu înseamnă că Dăruitorul *refuză* vreodată să ofere acest dar oricui îl caută din toată inima și conform regulilor prescrise de El. Nu! El nu refuză pe nimeni care vine la El cu mâinile goale în modul stabilit de El. Dar dacă dintr-o lume de nepocăiți și necredincioși, Dumnezeu este determinat să-Și exercite dreptul Său suveran prin alegerea unui număr limitat care să fie mântuiți, cine este nedreptățit? Este Dumnezeu *obligat* să dea prin forță darul Său acelor care nu-l prețuiesc? Este Dumnezeu silit să-i mântuiască pe acei care sunt hotărâți să meargă *pe propriul lor drum*?

Dar nimic nu-l supără mai tare pe omul firesc și scoate la iveală fireasca și îndârjita lui vrăjmășie față de Dumnezeu decât să-i arăți foarte clar, făcându-l să înțeleagă caracterul etern, libertatea și absoluta suveranitate a harului divin. Faptul că Dumnezeu Și-a hotărât planul din veșnicie fără să Se sfătuiască în nici un fel cu creatura este prea umilitor pentru inima nesupusă. Faptul că harul nu poate fi dobândit sau câștigat prin nici un efort omenesc, cere prea multă lepădare de sine pentru cei ce se consideră singuri drepti. Și faptul că harul alege pe cine îi place să fie obiectele lui favorite stârnește proteste aprinse din partea rebelilor aroganți. Lutul se revoltă împotriva Olarului și întrebă " De ce m-ai făcut așa?" Nelegiuitul revoltat îndrăznește să pună la îndoială dreptatea divinei suveranități.

Discriminatoriul har a lui Dumnezeu este văzut în mântuirea acelor oameni pe care El i-a ales într-un mod suveran să fie favoriți Săi . Prin "discriminatoriu" vrem să spunem că acest har discriminează, face deosebiri, alegând pe unii și trecând pe lângă alții. Discriminatoriul har l-a ales pe Avram din mijlocul vecinilor idolatri și l-a făcut "prietenul lui Dumnezeu". A fost discriminatoriul har cel care a mântuit "vameșii și păcătoșii", dar spunând fariseilor religioși: "Lăsați-i" (Matei 15:14). Nicăieri nu strălucește în mod mai vădit gloria liberului și suveranului har al lui Dumnezeu decât în nevrednicia și neasemănarea obiectelor Sale . Într-un mod minunat a fost acest lucru ilustrat de James Hervey, (1751):

Unde s-a înmulțit păcatul, spune proclamația din curtea cerului, acolo harul s-a înmulțit și mai mult. Manase a fost un monstru al barbariei pentru că și-a pus proprii fii să treacă prin foc și a umplut Ierusalimul de sânge nevinovat. Manase a fost un adept al păcatului, nu doar înmulțindu-l și ducându-l până la un nivel ieșit din comun, propriul său sacrilegiu păgân, ci și otrăvind principiile și pervertind obiceiurile supușilor săi, determinându-i să facă mai rău decât cei mai detestabili dintre păgânii idolatri: vezi 2 Cronici 33. Totuși, datorită abundenței acestui har el este smerit, se pocăiește și devine un copil al dragostei iertătoare, un moștenitor al slavei veșnice.

Iată-l pe Saul, acest persecutor înverșunat și sângheros; când, suflând amenințarea și uciderea, el chinuia mieii și condamna la moarte pe ucenicii lui Isus. Prăpădul pe care-l făcuse, familiile nevinovate pe care el le distrusese deja, nu erau suficiente să-i domolească spiritul răzbunător. Ei nu erau decât o urmă, care în loc să-l potolească pe copoi, l-a făcut să-i urmărească mai îndeaproape, și, cu mai multă înverșunare, să caute să-i distrugă. El încă are o sete pentru violență și crimă. Setea lui este atât de arzătoare și nepotolită încât *sufra* amenințarea și uciderea (Fapte 9:1). Cuvintele lui sunt sulițe și săgeți, iar limba lui o sabie ascuțită. Este la fel de natural pentru el să amenințe creștinii ca și nevoia de aer. Mai mult, în hotărârile inimii lui răzbunătoare ei sângherau neîncetat. Dacă orice vorbă spusă, orice respirație a lui nu aduce moartea și nu face ca niște ucenici nevinovați să cadă, este numai datorită lipsei de putere, din partea lui. Cine, după legile judecății omenești, nu l-ar fi numit pe el un vas al mâniei, destinat osândeii veșnice? Ba,

mai mult, cine oare nu ar fi fost gata să concludă că, dacă undeva, în lumea suferințelor, existau lanțuri și mai grele și închisori și mai adânci, fără îndoială trebuie ei să fie rezervați față de un așa inamic neîndurător al adevăratei dreptăți? Totuși, prețuiește și adoră nesecatele comori ale harului—acest Saul este acceptat să ia parte la buna părtășie a profeților, este enumerat printre oastea nobilă a martirilor și este o personalitate remarcabilă în glorioasa companie a apostolilor.

Corinteni erau proverbiali pentru răutatea lor. Unii dintre ei trăiau în păcate atât de abominabile, și obișnuindu-se cu fapte așa de rele, încât erau o rușine pentru rasa umană. Totuși, chiar și acești fii ai violenței și sclavi ai plăcerilor au fost spălați, sfințiți, socotiți neprihăniți (1Corinteni 6:9-11). "Spălați" în prețiosul sânge al Izbăvitorului care a murit; "sfințiți" prin puterea binecuvântatului Duh; "socotiți neprihăniți" prin mila fără margini a milostivului Dumnezeu. Acei care odată erau o povară pe fața pământului sunt acum bucuria cerului și încântarea îngerilor.

Acum harul lui Dumnezeu este manifestat în, de și prin Domnul Isus Hristos. "Căci Legea a fost dată prin Moise, dar harul și adevărul au venit prin Isus Hristos" (Ioan 1:17). Asta nu înseamnă că Dumnezeu nu Și-a exercitat niciodată harul asupra cuiva înainte ca Fiul Său să se întrupeze—Geneza 6:8, Exodul 33:19, etc., arată clar că nu e așa. Dar harul și adevărul au fost revelate din plin și perfect exemplificate când Mântuitorul a coborât pe pământ și a murit pentru poporul Său pe cruce. Doar prin Hristos Mijlocitorul se revarsă harul lui Dumnezeu către aleșii Săi. "Cu mult mai mult harul lui Dumnezeu și darul pe care ni l-a făcut harul acesta *într-un* singur om, adică în Isus Hristos...cu mult mai mult cei ce primesc, în toată plinătatea, harul și darul neprihănirii, vor domni în viață *prin* acel unul singur, care este Isus Hristos...tot așa și harul să stăpânească dând neprihănirea, ca să dea viață veșnică, *prin* Isus Hristos, Domnul nostru" (Romani 5:15, 17, 21).

Harul lui Dumnezeu este *proclamat* în Evanghelia (Fapte 20:24), ceea ce este pentru evreul fățarnic o "pricină de poticnire", iar pentru grecii îngâmfați și filozofi—"nebuie". De ce e așa? Pentru că Evanghelia nu are nimic care să fie adaptat în așa fel încât să satisfacă mândria omenească. Se spune că dacă nu suntem mântuiți prin har, nu putem fi mântuiți deloc. Se afirmă că separați de Hristos, Darul nespuse de mare al harului lui Dumnezeu, condiția oricărui om este deznădăjduită, fără leac, fără speranță. Evanghelia se adresează oamenilor ca fiind vinovați, condamnați, criminali. Se declară că cel mai virtuos moralist se află în aceeași teribilă condiție ca și cel mai voluptuos destrăbălat; că omul zelos după religie, cu toate performanțele lui religioase, nu este cu nimic mai bun decât cel mai profan necredincios.

Evanghelia consideră pe fiecare urmaș al lui Adam ca și căzut, viciat, meritând iadul și păcătos fără speranță. Harul pe care Evanghelia îl vestește este singura sa speranță. Toți suntem condamnați în fața lui Dumnezeu ca și călcători ai Legii Sale sfinte, ca vinovați și criminali condamnați, care nu așteaptă sentința ci executarea sentinței deja pronunțată (Ioan 3:18; Romani 3:19). A ne plânge de părtinirea harului este curată sinucidere. Dacă păcătosul insistă să i se facă dreptate, atunci lazul de foc ar trebui să fie soarta sa eternă. Singura sa speranță este să se plece în fața sentinței pe care justiția Divină a făcut-o să treacă peste el, recunoscându-i dreptatea absolută, implorând îndurarea lui Dumnezeu, și întinzând mâinile să primească harul lui Dumnezeu care acum i-a fost făcut cunoscut prin Evanghelia.

A treia Persoană din Dumnezeire este *Mesagerul* harului, din acest motiv El este denumit "duh de îndurare"¹ (Zaharia 12:10). Dumnezeu Tatăl este Fântâna întregului har,

pentru că El a hotărât în El Însuși legământul veșnic al răscumpărării. Dumnezeu Fiul este singurul Canal al harului. Evanghelia este Vestitorul harului. Duhul este Dătătorul. El este acela care pune în practică Evanghelia în salvarea sufletului: aducând la viață pe cei aleși în timp ce ei sunt morți spiritual, înfrângându-le dorințele rebele, înmuindu-le inimile împietrite, deschizându-le ochii orbi, curățându-i de lepra păcatului. Putem spune astfel ca si regretatul G.S. Bishop,

Harul este o sursă pentru oamenii care sunt așa de căzuți că nu pot scăpa de securea judecății, așa de corupți că nu se pot schimba pe ei însăși, așa de împotriviți față de Dumnezeu că nu se pot întoarce la El, atât de orbi că nu-L pot vedea, atât de surzi că nu-L pot auzi și atât de morți încât El Însuși trebuie să le deschidă mormintele și să-i aducă la viață.

1. Autorul se referă aici la Versiunea King James în limba engleză, care spune "duh de har".

Traducerea: numaiharul.org